

Franz Albert Aepinus

Pro-Rector Hodiernvs, Francisc. Alb. Æpinvs, S. Th. D. ... Cives Academicos Honoratissimos, Ex Officii Ratione, Vt Festvm Sanctorum Angelorum Cvm Ecclesia Pie Decenterqve Peragant, Admonitvrvs, Materiam Simvl Qvandam De Angelis Vlterivs Cogitandi Ac Meditandi Pvblico Hocce Scripto Svministrare Voluit

Rostochii: Typis Joh. Jac. Adleri, [1748?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1004035128>

Druck Freier Zugang

J. 512.

—
1748. Mich.

M-1256. 298.

1748

RECTORE ACADEMIÆ MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,

DN. FRIDERICO,

DVCE MECKLENBURGENSIVM, PRINCIPE VETVSTÆ
GENTIS HENETÆ, SVERINI AC RATZEBVRGI, VT ET
COMITE SVERINENSI, TERRARVM ROSTOCHII
ET STARGARDIÆ DYNASTA,
DOMINO NOSTRO CLEMENTISSIMO.

PRO-RECTOR HODIERNVS,

FRANCISC. ALB. ÆPINVS,

S. TH. D. PROF. DVC. PVBL. ET CONSIL. CONSISTOR. COL-
LEGII DVCAL. PROFESSOR. ATQVE FACVLT. THEOL. SENIOR,
HVJVSQVE H. DECANVS,

CIVES ACADEMICOS HONORATISSIMOS,
EX OFFICII RATIONE,

VT
FESTVM SANCTORVM ANGELORVM
CVM ECCLESIA PIE DECENTERQVE PERAGANT

ADMONITVRVS,
MATERIAM SIMVL QVANDAM

DE ANGELIS

VLTERIVS COGITANDI AC MEDITANDI

PVBLICO HOCCE SCRIPTO

SVBMINISTRARE VOLUIT.

ROSTOCHII, TYPIS JOH. JAC. ADLERI, ACAD. TYPOGRAPHI.

M. 1256 298

FRANCISCA ANTONIA WAGNERIUS
SIBI IN HONOREM AC DOMINIO

DR. FRIDERICUS

DE RE JUDICIA ET LEGIBUS
CIVILIBUS ET CRIMINALIBUS
ET PUBLICIS IURIBUS
ET IURIS PRAEDICAMENTIS

DOMINO VIKTORIO CLEMENSINO
SACRAE THEOLOGIAE
ET SACRAE HISTORIAE

FRANCISCA ALB. RIVINVS
SACRAE THEOLOGIAE
ET SACRAE HISTORIAE
ET SACRAE PASTORALIS
SACRAE PASTORALIS
SACRAE PASTORALIS

CIVIS ROMANVS
EX OFFICINATIONE

ET IN SACRIS ANGLICANIS
CIVIS ROMANVS
EX OFFICINATIONE

DE ANGELIS

PUBLICO HOC SCRIPTO

ROSTOCKI
ANNO DOMINI 1711

Celebratur in Ecclesia nostra hodierna luce sanctorum Angelorum Festum, cujus eqvidem occasionem, a tauro quodam Sypontino in Apulia monte, Gargano dicto, datam, atque primam, quemadmodum eam, qui Ecclesie Romano-Papisticae Festa ex instituto describere, referunt, (a) originem si spectemus, confictis illam miraculis atque commentis deberi

(a) Vid. *Pet. de Natalibus* Catalogus Sanctor. d. 29 Septembr. *Jac. de VORAGINE* Legendae Sanctor. Sanctorumque, alias Longobardica Historia, it. Aurea Legenda, it. Passionale sanctorum, inscriptae, h. Fest. *BARONII* Annal. Eccl. Tom. VI ad An. 493. num. 43. 44. Add. *Rud. HOSPINIANI* Lib. de Festis Christianorum Septembr. fol. 138. *Jo. Andr. SCHMIDII* Hist. Festor. & Dominicarum, Sept. J. IX.

deberi, quemlibet, opinor, facili conjectura esse assequiturum. Nec minus istius feriatio, secundum eorundem Scriptorum Pontificiorum narrationem, sine fabulosis apparitionibus, S. Michaëlis Archangeli, cui templis illius in honorem exstructis, illud olim nominatenus dicatum, & a quo vel hodiernum, etiam inter nos, suam vulgo retinuit denominationem, in Ecclesiam, attestante Baronio, a Gelasio Pontifice, (aliis autem Felici Papæ Romano id adscribentibus) Seculi post natum Salvatorem quinti vel medio vel appropinquante fine (quoad Anni namque determinationem Scriptores discrepant) primum introducta fuit celebrarique iussa. Utut vero sit, & quomodocumque cum illius tam occasione, quam origine, res sese habeat; neutiquam tamen Ecclesia nostra Festum illud, posteaquam ab universo Christianorum orbe receptum & complura per secula jam usitatum fuerat, abrogandum, sed sanctum potius habendum atque servandum censuit. At vero, quantumvis ex Papatu fortassis, fabulosis istiusmodi apparitionibus ac enthusiasmis adsveto, (quapropter B. Lutherus: (b) *Enthusiasmus est omnium hæresum, & Papatus, & Mahometismi origo, vis vita & potentia*, scribere non dubitavit.) ortum suum hoc festum traxerit, variisque vel hodiernum superstitionibus in illo commaculatum celebretur; hæc talia tamen nostra repurgatæ Lutheri ministerio religionis Ecclesia adeo non attendit, nec curat, ut longe potius abinde removerit, & procul ab eodem voluerit abesse. Quicquid etenim Festi hujus retinuit Ecclesia nostra, hoc omne Michaëli quidem Archangelo, verum non creato, sed increato, sed magno illi, a fidelibus V. T. diu desiderato Angelo fœderis, *Mal. III. 1.* dicatum est & a nobis consecratur. Quodsi vero sanctorum Angelorum Festum id ipsum appellamus, id sane non ea fit intentione, ut Angelis ipsis hoc quicquid est honoris deferamus, aut ad Ecclesiæ Romanæ imitationem, eorum vel auxilium imploremus, vel intercessionem apud DEum pro nobis expetamus. Talismodi namque honori soli DEO unicoque Salvatori nostro debito derogantes, ideoque impiæ, superstitiones abominationi uni-

(b) Art. Smalcald. Part. III. Art. IIX. p. 333.

unicuique vero & fideli Christiano sunt, & esse debent. Satis quippe superque sacrarum Scripturarum codex nos edocuit, solum DEum adorandum & invocandum esse, *Deut. VI. 13. Matth. IV. 10.* Hunc enim solum novimus Liberatorem Israelis in tempore angustiae, *Jerem. XIV. 8.* Is est, qui suam ipse nos opem implorare iussit, & auxilium promisit: *invoca me, in die angustiae, eripiam te, & honorabis Me. Ps. L. 15. coll. Es. XLII. 8.* ut alia, quae sunt ejusmodi, loca taceamus, Neque praeterquam ad quem Scriptura nos ablegat, alio indigemus apud DEum intercessore. Is autem est Servator ac Dominus noster JESUS CHRISTUS, solus & unicus ille Mediator inter DEum & homines, qui dedit seipsum in pretium redemptionis pro omnibus, *1 Tim. II. 5. 6.* qui propitiatio factus est pro peccatis nostris, imo non pro nostris tantum, sed etiam pro totius mundi, quem adeo praestitae justitiae divinae pro peccatis nostris satisfactionis meritique sui virtute ac infinito valore paraetum ac intercessorem apud Patrem habemus, *1. Job. II. 1. 2.* Nam Christus, qui mortuus est, magis vero etiam qui resuscitatus, ad dextram DEI sedens interpellat pro nobis, *Rom. XII. 3. 4. coll. Ebr. VII. 25.* Absit igitur, & absit omni modo, hodiernum hocce Festum a nobis in honorem aut cultum sive Michaëlis illius Archangeli creati, sive sanctorum Angelorum omnium converti ac celebrari. Absit omnino, Angelos creatos a nobis religiose coli, vel adorari ac invocari, utpote qualem cultum Angelos ipsosmet declinare, sibi que deferentes ad DEum, cui soli praestandus, amandare, *Apo. XIX. 10. XXII. 8. 9.* legimus. Hunc ergo Creatorem Angelorum atque Dominum, uti reliquis, quae quotannis aguntur, sic & hodierno Festo veneramur, colimus, adoramus ac celebramus. Sic & in Christo, Domino nostro, loquendi ad DEum fiduciam habemus, & accessum in confidentia, per fidem ejus, *Eph. III. 12.* Accedimus itaque cum confidentia throno gratiae, ut accipiamus misericordiam, & gratiam inveniamus in opportunum auxilium, *Ebr. IV. 16.* Eapropter ad DEum orantes Angelorum intercessione non indigemus, utpote de Christi pro nobis intercessione, merito illius nixa, ex superius allegatis Scripturae dictis, certissimi, precesque nostras in ipsius nomine, ceu

jussit,

jussit, *Joh. XVI. 23. sequ.* ad Patrem cœlestem directas exaudium iri, nulli dubitantes. At Angelorum intercessionem quas Pontificii sibi ceu necessarias imaginantur, & propter quas eosdem in Litania, quæ dicitur, in Ecclesiis illorum hoc præcipue Festo cantari solita, (c) ut matutinas & alias ipsorum ad Angelos uniuscujusque tutelares, quos vocant, directas precatiunculas silentio prætereamus, invocant & implorant, oppido incertæ sunt, in nullo plane Verbi Divini testimonio fundatæ. Et posito, *etsi* Angeli, verbis B. Lutheri (d) loquimur, *in cœlo pro nobis orent (sicut ipse quoque Christus facit) & sancti in terris, & fortassis etiam in cœlis: tamen inde non sequitur, Angelos & sanctos a nobis esse invocandos, adorandos, jejuniis, feriis, Missis, oblationibus, templorum, altarum, cultuum foundationibus, & aliis modis honorandos, ut patronos & intercessores, & unicuique eorum certa auxilia esse tribuenda, ut Papista docent & faciunt. Hoc enim idololatricum est, & hic honos soli DEO tribuendus est.* Certe, non poterit non indigne ferre Rex terrenus, si quis venerationem suæ Majestati unice convenientem atque debitam, ipso præterito, Ministris ejus tribuere & exhibere vellet. Sic Angelorum quoque Cultus DEO, Regum illi Regi Dominoque dominantium, quippe qui isthunc honorem sibi ipsi soli vindicavit, gloriam suam alteri nulli daturus, *Es. XLII. 8.* placere minime potest. Est enim ipse Dominus, cui mille Angelorum millia ministrant, & coram quo myrias eorum myriadum stant, *Dan. VII. 10* jussa illius expectantes ac obedenter executuri. Quæ cum ita sint, non in Angelorum, sed DEI honorem atque gloriam Festum hodiernum celebramus, utpote cujus beneficio angelica tutela custodiaque fruimur, cujus igitur & gratiæ pro ea grates debemus, hodieque exsolvimus, gloriam & laudes ipsius grata concinentia propterea decantando. Quicquid enim boni ab Angelis in nos confertur, id omne a nutu jussuque divino, ceu prima principalique causa, proficitur atque dependet: Angeli vero ministeriales duntaxat illius

(c) Quæ passim in Papisticis precum & cantilenarum libris, Latinis atque germanicis, reperiuntur. Vid. integra ea v. g. in *des Nordes Sterns Führers zur Seelsorge* III. Th. Cap. V.

(d) Art. Smalc. P. II. Art. II. Rubr. de Invocat. Sanctar.

Illius causa existunt, quippe qui omnes, ut Apostolus eos *Ebr. 1.* 14. describit, non nisi spiritus ministratorii sunt, in ministerium emissi (a DEO videlicet) propter eos, qui hæditaturi sunt salutem. Jam autem, cultum & honorem soli supremo Domino convenientem atque debitum ministris ejus tribuere, fas non est, minimeque decet.

Sed vero, dum Angelorum missionis & ministerii hæc mentionem fecimus, non desunt, qui hoc etiam in dubium vocare conati fuerunt. Mitti enim DEOque ministrare, non nisi substantiis, suppositivæ atque personis, si propriam verborum retinere significationem velimus, competere posse, per experientiam & cum ratione agentium inductionem constat. At tales Angelos existere negatum aliqui voluere. Non dicemus jam de Sadducæis inter Judæos, quos, neque angelum, neque Spiritum dari, asseruisse, Lucas *Act. XXIII.* 8. testatur. Neque Libertinos, specialiter sic dictos, peculiarem inter Anabaptistas sectam constituentes, hac vice commemorabimus, de quibus, quod itidem Angelorum existentiam inficiati fuerint, aut si eam confessi, haud tamen, supposita sive substantias singulares eosdem esse, concedentes, in operationes circa nos divinas convertere maluerint, & ita quidem, ut, si beneficii quid in homines gratia divina contulerit, id *bonum*; sin vero justitia pœnas & afflictiones irrogaverit, id *malum*, angelum vocari, statuerint, Ecclesiasticæ Historiæ Scriptores referunt. Succurrit enim memoriæ, qui nostra hac ætate in lucem prodiit, inter eos, de quibus in extremis hisce diebus venturis, Apostoli, *Petrus 2. Ep. III.* 3 & *Judas Ep. v.* 18. 19. vaticinati sunt, merito suo numerandus ἐμπαίης, quo pejorem vix, & ne vix quidem, orbis tulit, a nobilitate quidem deductum, sed ignobile ac infaustum plane nomen gerens, *Joh. Christian. EDELMANNVS.* (e) Qui; sicut universi sacrarum Scripturarum Codicis originem atque veritatem divinam non solum in dubium vocare studuit, sed & passim aperte negat; ita, quæ inibi leguntur, Angelorum mentionem facientes Historias sine discrimine omnino omnes, tanquam mera phantasmata deridet,

(e) In dem Glaubens-Bekenntis.

det, atqve non nisi Sacerdotum Cleriqve, ad deludendum ingenia mortalium comparata, figmenta, (Engel-Historichen, sunt propria illius verba, sind Betrügereyen der Pfaffen,) pronunciare veritus non est. Quod si quæfiveris, quidnam igitur per Angelos, quos ipse nominat, intellectum velit? en! ejus declarationem, (f) scribentis: daß man unter dem Worte Engel in der Schrift, weiter nichts, als entweder Menschen selbst, wenn sie als Boren oder Gesandren gebraucht werden, oder doch menschliche Eigenschaften, Gedancken und Affecten zu verstehen, und wo sich eines von beyden nicht appliciren lasse, nur lech zu dencken habe, daß die unwoissenden und abergläubischen Pfaffen ihre Grillen bey Gelegenheit mit an den Mann zu bringen gesucht. Atqve hæc ad apparitiones Angelorum in V. T. Patriarchis aliisque factas non tantum, sed eas etiam quæ in vita Salvatoris nostri, hujusque deinceps Apostolis contigisse, facer N. T. Codex refert, eum in modum applicat, ut facile intelligatur, impium hunc irrisorem nullam ullam Historiis biblicis relinquere veritatem, sed omnem omnino fidem iis denegandam velle, suasque hunc in finem vires impendere omnes. Id quod ut vel unico illustretur exemplo, sit illud Historia nativitatis Christi & Angelorum circa eam apparitionis, a Luca Cap. II. plenius descripta, de qua sic (g) judicat: Wir machen den leßtern (Dominum nostrum Jesum Christum, de quo hæctenus loqvutus fuerat) zu einem Friede-Fürsten, und lassen die Engelchen bey seiner Geburt singen, daß von nun an auf Erden Friede seyn werde, und Er selber bekennet doch nicht nur ausdrückl. von sich selbst Matth. X, 34. Er sey nicht kommen Friede zu senden, sondern das Schwerd, welches Bekenntniß dem vorhergehenden Engel-Gesang gerad entgegen stehet, sondern es lehret auch die ganze Historie nach denen Zeiten Jesu, daß nie mehrere blutigere und grausamere Kriege auf Erden geführt worden, als unter den vermeynnten Friedens-Kindern, die sich Christen nennen. Hancce, quam imaginatus sibi est, contradictionem inter Christum natum & Angelos nativitatis ejus ebuccinatores

(f) p. 274.

(g) p. 208.

tores, totam illam Historiam (nam & alibi, Christum tam DEI, quam Virginis Filium esse, negat, & Josephi naturalem ex Maria progenitum filium, eximia tamen ac præpollente sapientia præditum, der einen der größten Frey. Dencker seiner Zeit vorge-
 stellet, dicit) & speciatim Angelorum existentiam dubiam facere, opinatur. Verum enim vero, tantum abest ut inter angelicum illud vaticinium & allegatum Salvatoris effatum pugnae quid aut contradictionis, dummodo secundum legitimas Hermeneuticæ sacrae regulas utrumque interpretemur, intercedat, ut potius inter se quam optime consonent, neque, quod ad veram contradictionem requiritur, alterum alterum tollat negetve. Haud enim major hic est contradictio, quam, cum Christus ipse, non obstante hoc suo *Matth. X. 34.* pronunciato, nihilominus discipulis suis atque fidelibus se non pacem solum daturum, sed pignus etiam illius ac arrhabonem, Spiritum S. missurum, *Job. XIV. 26. 27.* promisit. Quæ cum haud pridem in Programmate Pentecostali conciliata, heic loci prolixè repetere nolumus, ut ne sic præter necessitatem, actum agere velle, judicemur. Eo namque res præcipue redit, ut inter pacem externam, mundanam cum hominibus aliis, corporalem ac temporalem; & pacem internam, spiritualem cum DEO, cum Domino nostro Jesu Christo, cum sanctis Angelis propriaque conscientia nostra, eandemque in æternum duraturam, distingvatur. Hanc se daturum Dominus promisit: istius autem plane contrarium fidelibus in mundo hoc eventurum prædixit. Quam autem angeli tempore nascentis Christi terris annunciavere, prorsus eadem est & ejusdem indolis ac ea, quam Christus Dominus discipulis suis atque fidelibus l. c. promisit. Quamobrem hic æque ac ibi omnem exulare locorum adductorum pugnam ac contradictionem, oportet. At posito, nullatenus tamen concessio, revera, inter angelicam illam pacis annunciationem atque productam illam contrarii eventus prædictionem Christi, pugnae quid subesse: num ea propter Angelorum existentia nobis dubia fieri queat, acsi non nisi Betrügereyen der Pfaffen essent? judicent, velim, qui judicandi facultate non sunt prorsus penitusque destituti.

Ceterum, ad ipsam illam Angelorum actualem existentiam, quam deperditus ille scurra negat, quod attinet, fateor,

B

qvem,

quemadmodum & alibi (h) jam dudum declaravi, in ea me semper opinione fuisse, non posse illam, seposita supernaturali divina revelatione, solida & immota, omniqve exceptione majori ac oppositi formidinem omnem excludente demonstratione probari. Potius, qui eam adstruere moliti sunt, præterpossibilitatem illius, quam vero nemo temere in dubium vocabit, demonstrasse, vel saltem ultra probabilitatem existentiae Angelorum, argumentis ex solius luminis naturæ principiis depromptis, quidquam evincere posse, minime videntur. Unde doctrinam de Angelis in systemate Theologico Articulis fidei puris, quos vocare solemus, accenseri debere, existimamus. Quandoquidem autem infrunitus ille, quocum jam nobis res est, divinorum pariter ac humanorum testimoniorum contemtor ac irrisor Verbi divinitus revelati, ex quo notitia de sanctis Angelis haurienda, certitudinem dubiam facere gestit, eoque modo tractandus ille in hoc nobis erit? Nam Philosophicam cum eo Disputationem inire, haud consultum fuerit. Scripturæ S. autem auctoritatem impugnat, & tanquam commentitiam exhibilat atqve ludibrio habet. Quodsi igitur hac ratione contra eum rem aggredi vellemus, ante omnia divina sacri Codicis origo, veritas & certitudo non tam, ut alioquin inter fideles Christianos sit, præsupponenda, quam evincenda & stabilienda foret. Id quod a Viris doctis ac piis & olim & recentius, adversus hunc eundem ipsum adversarium, abunde præstitum, hic autem loci, tanquam nimis prolixum & mensuram chartæ huic scriptioni destinatæ superans, commode fieri nequit. Ut taceam, id procul dubio frustraneum futurum, siquidem verendum, ne temerarius ac, ut apparet, induratus iste Scripturarum sacrarum hostis in erroribus suis pertinaciter sit perseveraturus. Quamobrem hac vice nihil nobis aliud reliquum erit, quam ut, scientes, quod ita peccet, ut sit *ἀποκατακρίσιμος*, juxta Pauli monitum *Tit. III. 10, 11*, eum vitemus ac fugiamus.

Hæc

(h) Part. IV. Introduct. in Phil. s. Theol. Natur. Part. I. Sect. I. Cap. IX.

Hæc itaque sunt, quæ in præsentis hoc, quod celebramus, sanctorum Angelorum Fæsto Vobis, CIVES ACADEMICI HONORATISSIMI! tanquam ulterius meditandi materiam subministrare, vel libitum, vel licitum fuit. Superest autem quorsum hujusmodi scriptionis ac commentationum genus præcipue spectat, ut quid nostri hoc in Fæsto sit officii, admoneamini. Ostensum jam in superioribus est, non in Angelorum, sed eorum Creatoris atque Domini gloriam & honorem sanctum illud a nobis haberi ac celebrari debere. Hunc igitur colamus, hunc veneremur ac adoremus, & ejus admirandæ gratiæ grates pro Angelorum custodia, quæ ipsius jussu fruimur, devotissimas agentes, laudes ipsius plena hilaritatis oratione referamus, Quantum autem ad Angelos ipsos, certissimum & ex supra dictis evictum remanet, nihil eorum, quæ ad religiosum soli eorum Domino debitum cultum pertinent, iis exhibendum esse; haud tamen, ideo concludendum est, ac si nullum erga eosdem nobis officium incumbat. Sunt certa hominum erga homines officia, quorum ad præstationem alter alteri obstructus est, quæ vero penitus cultu religioso vacant. Et quo plura in nos ab aliquo bona proveniunt, eo magis illi nos obligatos agnoscamus, æquitas postulat, eoque plus illi debere censendum. Ab Angelis sane non exigua, sed eximia, non tenuia, sed ingentia nobis bona, secundum voluntatem divinam illiusque jussa, præstantur. Quapropter vel sola Lex gratitudinis vult, ut erga hos in bonum nostrum emissos DEI Ministros non ingrati reperiamur. Gratitude vero, quam illis exhibere possumus, in honore præsertim ac amore reverentiali consistit. Honore, fas est, eos prosequamur, quoniam supremi Regum Regis Domini-que Dominantium Ministri sunt, ut in illis & per illos DEus ipse honoretur. Quemadmodum & in Civilibus honor Legato habitus in ablegantem Principem redundat: ideoque, quatenus Ministro defertur, subordinatus tantum honos est. Amare nos Angelos, decet, quoniam ipsi nos amant, ut ex asserto *Luc. XV. 10.* eorum de pœnitentia nostra gaudio, facile colligendum. Quo quid præstantius, eo magis est amore dignum. At Angelos creaturarum præstantissimas esse, ex comparatione. Filii DEI cum

eum illis, *Ebr. I. 4 seq.* conjecto facillimum erit. Ut benefactores nostros amemus, a Natura nobis insitum est. Ecquæ verò, præterquam quæ divina bonitas in nos effundit, quæque Christus promeritus nobis est, angelicis in nos beneficiis meliora nobis contingere possunt? Revereri quoque Angelos debemus, quemadmodum pii Veteres regulam nobis tradiderunt: *In quovis angulo reverentiam exhibe tuo Angelo*, ne scilicet peccando eos offendamus. Sunt enim sancti Spiritus, ideoque crimina quævis averfantur & odio habent, adeo, ut ab impiis impœnitentibus recedentes eorum fugiant consortia. Quæ tamen omnia Angelis a nobis debita officia sic attemperanda sunt, ut ad DEum atque Christum ultimo referantur. Quæ quidem occasione præsentis Angelorum Festi monita volui: neu vero quis cogitet, velim, sic eadem illi adstricta, ut cum finiente hodierno die finiantur postmodumque cessent. Absit! Sunt ea potius perpetua, per omnem hanc vitam nostram continuanda, donec Angeli, cum vitæ nostræ Dominus jusserit, animas nostras in sinum Abrahæ sunt deportaturi. Quod ut fiat, faxit, propter Christi meritum, Angelorum Dominus in Secula
Seculorum benedictus!
Hallelujah!!!

P. P. SVB SIGILLO ACADEMICO.
IN SANCTORVM ANGELORVM FESTO,
D. XXIX. M. SEPTEMBR. ANNO MDCCXLIX.

Hæc itaqve funto, quæ in præfenti hoc, quod
sanctorum Angelorum Fefto Vobis, CIVES ACA
HONORATISSIMI! tanquam ulterius meditan
subministrare, vel libitum, vel licitum fuit. Sup
quorſum hujſmodi ſcriptionis ac commentationum
cipue ſpectat, ut quid noſtri hoc in Fefto fit offic
mini. Oſtenſum jam in ſuperioribus eſt, non in
fed eorum Creatoris atqve Domini gloriam & honor
illud a nobis haberi ac celebrari debere. Hunc
mus, hunc veneremur ac adoremus, & ejus admir
grates pro Angelorum custodia, qua ipſius juffu fru
tiſſimas agentes, laudes ipſius plena hilaritatis orat
mus, Quantum autem ad Angelos ipſos, certiffimu
pra dictis evictum remanet, nihil eorum, quæ ad
ſoli eorum Domino debitum cultum pertinent, iis e
eſſe; haud tamen, ideo concludendum eſt, ac ſi
eodem nobis officium incumbat. Sunt certa ho
homines officia, quorum ad præſtationem alter alte
eſt, quæ vero penitus cultu religioſo vacant. Et
nos ab aliquo bona proveniunt, eo magis illi nos
gnoscamus, æqvitas poſtulat, eoqve plus illi deb
ſumus. Ab Angelis ſane non exigua, ſed eximia,
ſed ingentia nobis bona, ſecundum voluntatem
uſqve juffa, præſtantur. Quapropter vel ſola Lex
vult, ut erga hos in bonum noſtrum emiſſos DEI Mini
grati reperiamur. Gratitude vero, quam illis exhibere
honore præfertim ac amore reverentiali conſiſtit.
eſt, eos proſequamur, quoniam ſupremi Regum R
que Dominantium Miniſtri ſunt, ut in illis & pe
ipſe honoretur. Quemadmodum & in Civilibus h
habitus in ablegantem Principem redundat: ideoq
Miniftro deferitur, ſubordinatus tantum honos eſt.
Angelos, decet, quoniam ipſi nos amant, ut ex aſſ
io. eorum de pœnitentia noſtra gaudio, facile
Qvo quid præſtantius, eo magis eſt amore dignum
los creaturarum præſtantiffimas eſſe, ex comparati

